

ਦੀਵਾਨੀ ਅਪੀਲ

[ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.]

ਰੱਤੀ ਰਾਮ,- ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਿੰਟੈਂਡੈਂਟ, ਆਦਿ - ਜਵਾਬਦੇਹ

ਦੀਵਾਨੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 591 ਆਫ 1957

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 311 (2) ਵਿਵਸਥਾ—ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ (IX ਦਾ 1890)—ਸੈਕਸ਼ਨ 120 ਅਤੇ 121—ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ—ਕੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼—ਸੈਕਸ਼ਨ 47—ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ—ਆਰ 21—ਦਾ ਦਾਇਰੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਬਦ "ਚਾਰਜ" ਕੁਝ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੋਸ਼। ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 120 ਅਤੇ 121 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2)।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 21 ਸਿਰਫ਼ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੂਲ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 120 ਅਤੇ 121 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। .

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੰ. 729/E/709 (ਪੀ-2) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੈ ਕਿਸ਼ਨ ਖੋਸਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਫ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਰੇਲਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵੀਪਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। 13 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 120 ਅਤੇ 121 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ 1000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਧਾਰਾ 120 ਅਧੀਨ ਰੁਪਏ 10-0-0 ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 121 ਅਧੀਨ ਰੁਪਏ 25-0-0. ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸੱਤ ਦਿਨ ਅਤੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਈ। ਇੱਕ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਮੁੱਖ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 120 ਅਤੇ 121 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 311 ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੈਕਟਾਰਮਾ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਪ੍ਰਾਂਤ (1) ਵਿੱਚ ਬੇਅਰਸ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਨੁਕਤਾ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) (ਏ) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਦੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ 'ਚਾਰਜ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 240(3)(a) ਵਿੱਚ ਪਰੇਵੀਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਖਾਸਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੋਟਿਸ ਸੰਬੰਧੀ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਵਾਜਬ ਮੌਕੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਦਰਾਸ ਦੇ

ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਜੇ ਕੇ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ॥ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਿਯਮ 21 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

“ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ) ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਕਮ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।”

ਸ੍ਰੀ ਖੋਸਲਾ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ। ਨਿਯਮ 21 ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ॥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ 'ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ' ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ ॥ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 20 ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ॥ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ 21 ਜੋ ਭਾਗ ॥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ॥ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 'ਤੇ ਅਤੇ ॥ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਿਯਮ 21 ਸਿਰਫ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੂਲ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 120 ਅਤੇ 121 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਰਸ਼ਦੀਪ ਭੱਲਾ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ